

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Didaci Covarrvvas A Leyva Toletani Episcopi Segobiensis
... Opera Omnia**

**Covarrubias y Leyva, Diego de
Antverpiae, 1610**

De titulo in præscriptione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-96556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-96556)

ex causis contingit, maxime ex eo, quod is, à quo titulus habetur, dominium non habebat, nec poterat illud transferre in alterum, cui titulum concessit.

Prima igitur conclusio sit: In prescriptione decem vel viginti annorum, quæ ordinaria est, tituli Allegatio & probatio iure exigitur, & idè in vsucapione triennali, d. l. Celsus. nullo. C. de rei vend. vbi Bart. & Doct. hoc ipsum adnotarunt. Et procedit hæc conclusio iure Canonico & Ciuili: nam in materia tituli nullum est inter ius Cæsareum & Pontificiū discrimen. optimus text. in cap. placuit. §. posest. 16. q. 3. siquidem Balbus late 2. part. 3. part. prin. q. 9. & 2. part. 4. part. prin. q. 2. col. 3. ex aliis resoluit quoad materiam tituli, nullam esse differentiam inter ius Canonicum & Ciuile, quod & nos obiter probauimus lib. 1. variar. resolut. cap. 17. num. 7.

Hinc colligitur secundum Gratianum in d. §. posest. Dynum in d. regul. possessor. num. 25. & seq. grauius errasse, dum existimat, iure Pontificio in prescribendis his rebus, quæ possunt possideri, & prescriptione acquiri, & in quibus non est præsumptio contra præscribentem, non requiri titulum, sed sufficere bonam fidem, etiam in prescriptionibus decem vel viginti annorum. Etenim hoc falsum est. Nam in longi temporis præscriptionibus adhuc iure pontificio præter bonam fidem, titulus est necessarius.

Secunda conclusio: In prescriptione triginta vel quadraginta annorum, nec iure Pontificio, nec Cæsareo titulus requiritur, sed sufficit bona fides, l. omnes. C. de prescript. 30. annor. & placuit. §. posest. 16. q. 5. & est communis opinio in d. c. si diligenti. & in d. cap. sandorum. de prescript. vnde si priuatus præscribat contra Ecclesiam aliquam rem, etiam si requiratur tempus quadraginta annorum, titulus tamen non est necessarius, nec fuit vnquam iure veteri, secundum Panorm. in d. c. de quar. num. 1. q. 26. & Balb. in d. q. 6. & q. 2. 4. part. col. 3.

Tertia conclusio: Prescriptio immemorialis, etiam vbi aduersus præscribentem adest iuris communis præsumptio, titulum, nec eius allegationem, nec probationem exigat. Sicuti probatur in d. cap. de prescript. in 6. & nos tradimus §. 3. huius 2. part. num. 7.

Quarta conclusio: Centenaria præscriptio, quæ regulariter aduersus Romanam Ecclesiam necessaria est, iure ordinatio titulum non requirit, nec eius probationem, nec allegationem. Hanc conclusionem hic repetimus, eam etenim probauimus in d. §. 3. num. 6.

Quinta conclusio: Quoties præsumptio iuris communis est contra præscribentem, siue in prescriptione aduersus Ecclesiam Romanam, quæ centenaria est, siue quadragenaria contra inferiorem Ecclesiam, semper tituli allegatio & eius probatio necessaria est, vel oportet loco hârum præscriptionum immemorialis temporis quasi possessionem probare, text. insignis in d. capit. 1. de prescript. in 6. Dynus num. 27. in hac reg. gloss. communiter recepta. in d. cap. si diligenti. Quam quidem conclusionem & nos examinauimus lib. 1. variar. resolut. cap. 17. num. 7. quo in loco artigimus, & explicuimus, quæ præsumptio iuris sit ista.

Verum in hac materia tituli, extat Cæsarum pulchra constitutio, C. de vsucap. pro hærede. in hæc quidem verba: Nihil t pro hærede posse vsucapi, suis hæredibus ex sentibus, obinuit. Ex qua Bald. Salic. & alij communi omnium consensu adnotarunt, titulum pro hærede alioqui in extraneis satis sufficientem ad præscribendum, minime sufficere ad hoc, vt sui hæredes, & necessarii præscribant. text. optimus in l. 2. §. vlt. ff. pro hærede. Huius decisionis ea est ratio, quod in suis nulla datur propria hæreditas, sed tantam dominij continuatio, neque enim videntur filij sui hæredes, & necessarii post parentis mortem patris hæreditatem percipere, nouo saltem titulo, l. in suis. ff. de liber. & posthum. vbi Bartol. Alexand. & alij opinantur, esse veram rationem dictæ constitutionis Imperatoris, in d. l. nihil. Quæ procedit etiam iure nouo, quo in successioneibus censetur sublata t differentia emancipationis, & patriæ potestatis, quantum ad suitatatem, l. meminimus. C. de suis & legitim. hæredibus. & in authent. de hæred. que ab intest. deser. §. nullam. Nam hæc differentia non est in vniuersum sublata, sed tantum quoad succedendum, siquidem succedit emancipatus pariter cum suo, & equaliter vt successisset, si suus foret, nec tamen sublata est differentia emancipationis & suuitatis, quantum ad modum succedendi. Etenim suus succedit vt suus, emancipatus vt emancipatus, quemadmodum notat Aretin. in l. cum quidam. §. suum. ff. de acquirend. hæredit. idem Aretin. in l. ventre, num. 9. ff. de acquirend. hæredit. qui ex hoc scribitur.

manciparum etiam iure nouo ex potentia suuitatis non transmittere hæreditatem non agnitam, & addit, hæc est communem opinionem, idem affueerat eam secutus Alexand. in l. si fr. aris. C. de iure de liber. & in l. si emancipati. C. de collat. colom. §. non optime Fortu. in l. Gallus. §. quid sit antum. colom. 107. ff. de liber. & posthum. Sic & hodie adhuc extat differentia emancipationis, & patriæ potestatis, quoties agitur de infringendis parentis testamentis: nam suus habet ius dicendi nullum patris testamentum, in quo præteritus fuerit, emancipatus vero habet tantum bonorum possessionem contra tabulas, præteritum cum præterito contigerit causa incerta & expressa in ipso testamento. gloss. in authent. de hæred. & Falcid. §. si redatas. gloss. in l. si emancipati. C. de collat. & in authent. ex causa. de lib. præteriti. & ex hæredat. quarum resolutionem explicuimus in cap. Raymut. us. de testam. in princip. nu. 3. & 4. Quibus addenda sunt quæ de hac continuatione dominij parentis in filium tradidit Andr. Tiraquell. in l. si inquam. C. de reuocand. donat. in princip. num. 19. vnde comprobata est responsio Cæsarum in d. l. nihil. Cuius interpretationem aduersus communem aliter explicant Stephanus in Necromantia iuris, dialogo 36. eum legito: & Vigili. um in §. sui. instit. de hæredum qualit. & differen. qui Cæsarem constitutionem in hunc sensum accipiunt, vt extranei non possint vsucapere titulo pro hærede, quamdiu superstites sunt sui hæredes, qua ratione cõmunis sensus admodum abhorret à sententia legis. Bald. tamen in rubr. de prescript. existimat, hæc decisionem veram esse, vbi filius allegat, se vt vsucapisse, aut præscripsisse titulo filij hæredis, ex capite filiationis & suuitatis, habentis hæreditatem, quasi secundum aliam sit, quoties filius allegauerit, se possessisse & habuisse hæreditatem titulo agnationis, ex capite, inquam, agnatorum, omnimodo capite suuitatis & filiationis: tunc etenim procedit præscriptio titulo hæredis ex hoc agnationis iure. Eam conclusionem censet mirabilem esse Alexan. in l. in suis. colom. 3. ff. de liber. & posthum. quem sequitur Balb. in repet. l. Celsus. ff. de vsucap. in 1. part. princ. colom. penult.

Huius vero sententiæ examinationi præmittendum est, an filius in potestate, tempore vel repudiatione priuatus, & exclusus à capite, vnde liberi, admittatur ex capite, vnde agnati? Quæ de re adest text. optimus in l. 1. §. si de videndum. ff. de success. editi. quo responsum est, filium t in potestate, tempore aut repudiatione, exclusum à capite, vnde liberi, admitti et in capite, vnde agnati: cui decisioni non obstat, quod Accursius ibi notauit, scribens, simplicem repudiationem ab omni capite repudiantem excludere, quam quidem conclusionem dici singul. probat Alexand. in l. si crediure. ff. de legat. 1. Paul. Castr. in l. vnc. C. quando non petent. part. idem. Paul. & Balb. in l. 3. C. de iur. & fact. ignorant. id enim intelligendum est, vbi plura capita & iura simul eodè tempore competunt repudiant. Nā eo casu simpliciter repudians renunciat videtur cuiuscunque iuri, & capiti, ex quo bona, & hæreditas, quibus simpliciter renunciat, eidem competunt. At in hac specie, quam modo examinamus, capite, vnde agnati, non competit, priusquã caput, vnde liberi, exclusum fuerit. Ergo si filius, cui hæreditas primo loco deferretur, ex capite tantum, vnde liberi, hæreditatem repudauerit, solum cõsetur repudiare eam ex capite, vnde liberi, non ex capite, vnde agnati: & ideo adhuc post simplicem repudiationem habet caput, vnde agnati, cui non renunciat, cum nondum tempore renunciationis competeret, nec esset ei delatum, in potest. ff. de acquirend. hæred. l. quamdiu. ff. eod. tit. l. si ita scriptum. §. si hã conditione. ff. de legat. 2. atque ita esse intelligendam opinionem gloss. in d. §. si de videndum. not. Dec. in l. quoties daptici iure. ff. de repud. iur. quo in loco priorem conclusionem gloss. in d. §. si de videndum. intelligit, vbi renunciatur simpliciter hæreditati, tunc enim omnibus iuribus, ex quibus hæreditas delata fuerit, renunciatum esse censetur. Bart. in l. nec u. §. si de ac. hæred. per h. dno. §. ubi in l. ian. & §. si quis iurauerit. ff. de iur. iur. & cõm. opinio, ledundum Iaf. in d. l. nec u. §. 1. colom. 3. tamen inibi disputat aduersus Bartol. & alios, qui hæc communem fecerunt.

His denique prænotatis, satis explicita est sententia Baldi in d. rubric. de prescript. quam & Alex. sequitur in l. qui se parit. C. vnde liberi. 4. colom. idem in l. filius qui parti. ff. de vng. & pupill. colom. vbi Soci. num. 16. & Curt. iun. in l. si emancipati. C. de collat. numer. 30. censere, maximam esse Baldi auctoritatem, & ex e plurimum tribui huic opinioni, eam tamen dubiam esse vterque existimat. Tandem Iaf. in l. suis. colom. 3. ff. de liber. & posthum. reprobat sententiam Baldi, atque allegat contra ipsam.

